

Сідлай коня вороного,
Ой, брате-козаче!
По нас в світі широкому
Ніхто не заплаче, —
Хіба воля, стара няня,
Та серце-рушниця;
Хіба коник-братко милий,
Та шабля-сестриця.
Ой, брязнемо кишенею
З грішми золотими,
Де й візьметься родинонька,
Сестри й побратими.
Ой, ляжемо від турчина
На полі, як треба, —
Одно тільки й побаче нас
Сонечко із неба.
Стане жалібно кувати
Зозуленька вранці;
Стануть вити-голосити
Вовки-сироманці.
Доле ж моя, доле моя,
Тяжко в світі жити;
А ще ж таки не хочеться
Рученьки зложити...
Туман з поля підійметься
Й сонечко прогляне;
Минується негодонька
Й доленька настане.

1846
